

SEZGİ

Görünen her zaman gerçeği yansıtmazdı.

SEZGİ

“Görünen her zaman gerçeği yansıtmazdı.”

1. Bölüm

Gece ağır, mor bir kadife gibi sarmıştı şehri. Kuzeyden gelen keskin rüzgar, Boğaz'ın köpüklü sularını döverken, kentin nefes alıp verişini duyuruyordu. Gökyüzü, yıldızları yutmuş, sadece ara sıra yanıp sönen uzaktaki uçak ışıklarını gösteriyordu. Saatler gece yarısını çoktan geçmişti.

Murat Aksoy, lüks dairesinin salonunda, camın ardındaki kentin silüetine boş gözlerle bakıyordu. Ellili yaşlarının sonlarında, ruhuna kazınmış çizgileriyle, başarılı bir finans uzmanı olmanın tüm yorgunluğunu taşıyordu. Elindeki kadehteki viskinin kehribar rengi, loş ışıktaki dans ediyordu. Kapının zili çaldığında şaşırmadı. Kimseyi beklemiyordu ama bu ziyaretçinin varlığı, sanki uzun zamandır var olan bir boşluğu doldurmaya gelmiş gibiydi.

Kapıyı araladığında, karşısında kimseyi göremedi. Sadece antrenin soğuk mermerine usulca bırakılmış, koyu kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış, cilalı, ahşap bir kutu duruyordu. Murat, tereddüt etmeden kutuyu içeri aldı. Üzerinde ne bir isim ne de bir adres vardı. Merakına yenilerek salonun loş ışığında, masanın üzerine koyduğu kutunun kapağını yavaşça araladı. İçinden, mekanik bir zarafetle, narin bir melodi yükseldi. Bir müzik kutusuydu. İçinde, zarifçe dönen minyatür bir balerin figürü vardı.

Tam o an, müzik durdu. Odadaki hava, bir anda kesilmiş bir nefes gibi boşaldı. Murat, bilincini yitirmeden önceki son saniyelerinde, balerinin

camdan gözlerinde yansıyan o garip parıltıya ve boğazındaki giderek şiddetlenen yanmaya odaklandı. Zehir, sessizce, müzik kutusunun melodisiyle birlikte yayılmıştı. Sandalyeye yığılırken, elindeki kadeh devrildi ve viski, halının desenleri arasında koyu bir leke olarak kaldı.

Murat Aksoy'un ölümü, sabah haber bültenlerinde “iş insanının ani ölümü” başlığıyla yer aldı. Dosya, Cinayet Büro'nun deneyimli bir ekibine devredildi. Olay yeri inceleme ekipleri titizlikle çalıştı. Müzik kutusu laboratuvara gönderildi, otopsi raporu beklendi. Dairede zorlama izi olmaması, kapının içeriden kilitli oluşu ve Aksoy'un yüksek tansiyon gibi sağlık sorunları olduğu bilgisi, olayı “şüpheli ölüm” olarak kayıtlara geçirdi. Çok geçmeden, adli tıp raporu, Aksoy'un kalbindeki bir rahatsızlığın tetiklenerek ani bir kalp durması yaşadığını belirtirken, vücudunda anormal hiçbir bulguya rastlanmadığını kaydetti. Dosya, kısa süre sonra rafa kaldırıldı; çözülemeyen, sıradan bir ölüm vakası olarak yerini aldı.

2. Bölüm

Ayşe Karaca, otuzlu yaşlarının ortasında, enerjik bir reklam ajansı yöneticisiydi. Sosyal medyayı avucunun içi gibi kullanıyor, sanal dünyada bir tür modern zaman orkestra şefi gibi parmaklarını şıklatıyordu. Giyimi kuşamı her daim son moda, gülüşü bir fotoğraf karesinden fırlamış gibiydi. Pazartesi sabahı, her zamanki gibi Karaköy'deki popüler bir kafede, kahvesini yudumlarken dizüstü bilgisayarında bir sunum üzerinde çalışıyordu. Kafe, hareketli bir arı kovani gibiydi; baristaların kahve makinesiyle olan ritmik dansı, müşterilerin boğuk konuşmaları, hafif bir caz müziğiyle harmanlanıyordu. Ayşe, kulaklığını takmış, dış dünyayla bağını koparmıştı.

Tam o sırada, pencerenin önünden geçen, kucağında büyük bir çiçek buketi taşıyan bir çiçekçi çocuk dikkatini çekti. Çocuk, Ayşe'nin masasına yaklaştı, yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. Buketi uzattı. Ayşe, kulaklığını çıkarıp şaşkınlıkla çiçeği kabul etti. Kırmızı güllerin arasına ustaca gizlenmiş, parlak bir broş vardı. Broşun üzerindeki küçük, gümüş bir kuş figürü, Ayşe'nin kalbinde anlamsız bir ürpertiye yol açtı. Broşu yakasına taktı. Tam o an, teninde hafif bir yanma hissetti. Ardından şiddetli bir kramp bacağını sardı. Elindeki kahve bardağı titredi, bakışları donuklaştı. Kimsenin anlam veremediği bir hızla, Ayşe'nin tenindeki canlılık yavaşça çekilmişti. Saniyeler içinde, başı masaya düştü, kolları cansızca yanlarına sarktı. Kafe, bir anlığına nefesini tuttu. Sonra panik, bir dalga gibi yayıldı.

Olay yerine gelen ilk ekip, Ayşe Karaca'nın masasına doğru ilerlerken, kahvenin hala durduğu bardağa ve yakasındaki o garip kuş broşuna odaklandı. Kısa bir süre sonra, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün genç ama keskin zekalı dedektiflerinden Başkomiser Ada Altun, kalabalığı yarıp içeri girdi. Otuzlarının başında, ela gözleri ve her daim dikkatle çevresini süzen bakışlarıyla, resmi kıyafetlerinin içindeki o zarif ama kararlı duruşuyla dikkat çekiyordu. Mesleğine olan tutkusu ve keskin gözlem yeteneği, genç yaşına rağmen onu meslektaşları arasında farklı kılıyordu. Bu kaosun ortasında bile, sakinliğini koruyordu.

“Komiserim, ilk incelemelere göre şüpheli bir durum görünmüyor,” dedi olay yeri inceleme ekibinden genç bir memur. “Adli tıp raporu bize kesin nedeni söyleyecektir.”

Ada, Ayşe Karaca'nın bedenine yöneldi. Parmak izlerini almak için uzandığında, yakasındaki parlak kuş broşunu fark etti. Broşu dikkatle inceledi. Diğer broşlardan farklıydı. Çok ince, zarif bir işçilikle yapılmıştı. Broşu avucuna alıp ters çevirdi, altında küçücük bir oyuk ve içinden zar zor görünen ince bir telin ucu vardı.

“Bu broş,” dedi Ada, sesi kafenin uğultusu arasında kaybolur gibiydi. “Adli tıp bu konuda detaylı bir inceleme yapsın.”

Olay yeri inceleme ekipleri, kafeyi baştan aşağı taradı. Ayşe'nin bilgisayarını, cep telefonu, çantası... Her şey titizlikle toplandı. Kahve bardağı, özel olarak muhafaza edildi. Olay yerinde belirgin bir ipucu yoktu. Çiçekçi çocuk da kalabalığın içinde kaybolmuştu. Kameralar

incelendiğinde, çocuğun yüzü net değildi ve herhangi bir ipucu bırakmamıştı.

Ada, Ayşe Karaca'nın hayatını mercek altına aldı. Sosyal medya hesaplarını, iş arkadaşlarıyla yaptığı görüşmeleri, aile çevresini... Ayşe'nin yüz binlerce takipçisi vardı, her paylaşımı anında binlerce beğeni alıyordu. Hayatın tadını çıkaran, başarılı, neşeli bir profil çiziyordu. Ancak Ada, biliyordu ki, görünen her zaman gerçeği yansıtmazdı. Ayşe'nin bu kadar göz önünde bir yaşam sürmesi, potansiyel düşmanlar yaratmış olabilirdi. Yine de elle tutulur hiçbir şey bulamıyordu. Dosya, zamanla soğuk bir vaka haline gelmeye başlamıştı.

3. Bölüm

Ada, Ayşe Karaca dosyasında haftalarca sonuçsuz kalan bir araştırmanın içinde debelenirken, şehirde arka arkaya başka şüpheli ölümler yaşanmaya devam ediyordu. Her biri kendi içinde bağımsız bir vaka olarak ele alınıyor, farklı komiserler tarafından soruşturuluyordu. Ada'nın davası, bu zincirin yalnızca bir halkası gibiydi; ne kendisi ne de diğer ekipler, aralarında görünür bir bağlantı kuramıyordu.

Orta yaşlı, huysuz bir üniversite profesörü olan Niyazi Kaya, laboratuvarında beklenmedik bir gaz sızıntısı sonucu hayatını kaybetti. Olay, bir kaza olarak kayıtlara geçti. Ardından, ünlü bir tiyatro oyuncusu Tülin Demir, evindeki doğalgaz patlamasında feci şekilde can verdi. İhmalden kaynaklanan bir patlama olarak değerlendirildi. Işık Canan, genç bir mimar, inşaat halindeki bir binanın tepesinden düşerek öldü. İş kazası olarak kayıtlara geçti. Emekli bir yargıç olan Kemal Sönmez, evinde, yediği yemekten zehirlenerek yaşamını yitirdi. Olay gıda zehirlenmesi vakası olarak incelendi. Trafik kazası olarak kayıtlara geçen başka bir olay da Selin Koçak adında başarılı bir cerrah, sabah koşusu sırasında bir aracın altında kalarak hayatını kaybetti. Bir avukat, yüksek bir binanın tepesinden düşerek öldü. Adı Ilgaz Yılmaz'dı. Bu da intihar olarak değerlendirildi. Son olarak, tanınmış bir gazeteci Zeynep Erdem, şehir merkezinde bir saldırgan tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Bu da gasp amaçlı cinayet olarak soruşturuluyordu.

Dokuzuncu ölümle birlikte, şehirde genel bir huzursuzluk ve belirsizlik havası hüküm sürüyordu. Her bir ölüm, kendi başına trajik bir olaydı, ancak hiçbirini diğerleriyle ilişkilendirilmiyordu. Medya, “İstanbul'un Laneti mi?” gibi başlıklarla halkın endişesini körüklüyordu.

Ada'nın zihni ise bir örümcek ağı gibi çalışıyordu. Kendi davası olan Ayşe Karaca vakasında somut bir ipucu bulamasa da, diğer şüpheli ölümlerin haberlerini ve karakol koridorlarında duyduğu fısıltıları dikkatle takip ediyordu. Kimisi bir kaza, kimisi intihar, kimisi de klasik bir cinayet gibi duruyordu. Ama Ada'nın içinde, adlandıramadığı, tarif edemediği bir his vardı: Bu olaylar birbirinden bağımsız değildi. Sanki görünmez bir el, her birini ustaca bir araya getiriyordu.

Bir akşam, karakoldaki mesaisi bittikten sonra bile eve gitmeyip masasına gömüldü. Yorgunluktan gözleri yanıyordu. Önünde Ayşe Karaca dosyası, yanında ise diğer sekiz şüpheli ölümle ilgili özet raporlar duruyordu. Amir her ne kadar “Bunlar bağımsız olaylar, üstünü örtün” dese de, Ada'nın sezgileri ona farklı bir yol gösteriyordu. Saatlerdir her bir detayı, her bir tanık ifadesini, her bir laboratuvar sonucunu tekrar tekrar inceliyordu. Ne tür bir bağlantı olabilirdi ki? Ortak bir mekan yoktu, ortak bir meslek yoktu, ve ortak bir düşman yok gibi görünüyordu. Tamamen rastgele kurbanlar, tamamen rastgele yöntemler...

Ada, pes etmek üzereydi. Kalem elinden düştü, başını geriye attı ve tavana boş boş baktı. Yorgunluktan beyni uyuşmuş, zihni bulanıklaşmıştı. Gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı. Masanın üzerindeki

dağınık raporlar, bir anda anlamsız bir yığın gibi göründü. Tek tek, her bir kurbanın adı gözünün önünden geçti. Zihninde, dosyaların kenarlarına karaladığı isimleri fısıldadı: Murat, Ayşe, Niyazi, Tülin, Işık, Kemal, Selin, Ilgaz, Zeynep... İsimleri sırasıyla, yorgun beyninin ritmiyle tekrar ederken, bir an duraksadı. Gözleri, yazdığı isimlerin baş harflerine takıldı. O yorgunluk anında, zihninin derinliklerinde bir ışık yandı. Birbirine dolanmış iplikler, aniden çözülmeye başladı. Bir anlık sessizlik... Sonra Ada'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Bu bir tesadüf olamazdı. Kesinlikle olamazdı. Dokuz kurbanın isimlerinin baş harfleri, sırasıyla “mantıksız” kelimesini oluşturuyordu. Bu, bir imzaydı. Bir katilin, zekice saklanmış, kanlı bir mesajıydı. Ada'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Yorgunluğu bir anda buhar olup uçmuştu. Sonunda, bir ipliğin ucunu yakalamıştı, umutsuzluğu ise yerini, demir gibi bir kararlılığa bırakmıştı. Artık elinde, bu dehşet verici bulmacanın ilk anahtarı vardı.

Sabahın ilk ışıkları karakolun pencerelerinden süzülürken, Ada elinde dokuz dosyanın yığınıyla amirinin odasına daldı. Amir Komiser Yücel, Ada'yı karşısında görünce kaşlarını çattı. “Altun, geceyi yine burada mı geçirdin? O Ayşe Karaca dosyasına bu kadar takılma, çözülemedi işte.”

Ada, dosyaları masaya bıraktı. “Amirim, çözüldü. Ya da en azından, nasıl çözüleceği belli oldu.” Yücel'in şaşkın bakışları altında, Ada nefes almadan konuşmaya başladı. “Bu cinayetler... hepsi aynı katil tarafından işlenmiş. Ve o bize bir mesaj bırakmış. Kurbanların isimlerinin baş harfleri bir kelime oluşturuyor: mantıksız.”

Yücel'in yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra inanmazlık belirdi. “Dalga mı geçiyorsun Altun? Bunlar birbirinden tamamen bağımsız olaylar. Ne alakası var?”

“Alakası bu işte, amirim!” Ada, sesi kararlılıkla titreyerek raporları işaret etti. “Katil, kurbanlarını rastgele seçmiyor. Bunlar, çok zekice planlanmış seri cinayetler. Ve eğer kelime 'mantıksız' ise, kurbanların da mantıksız bir şey yapmış olması gerekiyor. Hayatlarında akıl almaz bir karar veya eylem...”

Yücel'in itirazlarına rağmen, Ada'nın enerjisi ve mantığı, odadaki havayı doldurmuştu. Karakol amiri, Ada'nın bu kadar emin konuşmasına şaşırmıştı. Ada, kendi davası olan Ayşe Karaca dosyasından başlayarak, her bir kurbanın hayatını “mantıksız” kelimesinin prizmasından incelemeye başladı.

4. Bölüm

Ada, elindeki dosyaları tek tek açtı. Her birinin arkasında, adaletsizliğin, kaybolan hayatların ve kırılan kaderlerin izini aradı.

Murat Aksoy başarılı bir finans uzmanı olarak biliniyordu. Ancak Ada'nın derinlemesine yaptığı araştırmalar, Aksoy'un, küçük yatırımcıları dolandırarak servet edinen, karmaşık bir şemanın mimarı olduğunu ortaya çıkardı. Binlerce ailenin birikimini bir gecede yok etmiş, hayatlarını altüst etmişti. Yasal boşluklardan faydalananarak adaletten kaçmış, lüks yaşamına devam ediyordu. Aksoy'un ölümü, kurbanları için adeta ilahi bir intikam gibiydi.

Ayşe Karaca parlak kariyerli bir reklamcıydı. Fakat Ada'nın soruşturması, Ayşe'nin kariyeri için en yakın arkadaşının yaratıcı fikirlerini ve projelerini çalmaktan çekinmediğini, hatta onu sektöre küstürecek manipülasyonlar yaptığını gösterdi. Dostluk bağlarını hiçe sayarak kendi çıkarı için başkalarının emeklerini sömürmüştü.

Niyazi Kaya saygın bir üniversite profesörüydü. Ada, Niyazi Kaya'nın geçmişini kazıdığında, onun yıllar önce öğrencisi olan parlak bir bilim insanının doktora tezini intihal ettiğini, hatta gencin akademik kariyerini bitirmek için sahte kanıtlar ürettiğini keşfetti. Bu olay, gencin hayatını mahvetmiş, bilime olan inancını sarsmıştı.

Tülin Demir ünlü bir tiyatro oyuncusuydu, sahnedeki hırçın karakterleriyle tanınıyordu. Ada, Tülin'in, genç bir meslektaşını kıskançlık yüzünden intihara sürüklediğini, sürekli psikolojik baskı

uygulayarak ve kariyerini sabote ederek hayatını çekilmez hale getirdiğini öğrendi. Tülin'in bu “mantıksız” davranışları, bir yeteneğin solmasına neden olmuştu.

Işık Canan başarılı bir mimardı. Ada'nın incelemesi, Işık'ın büyük bir proje için aldığı rüşvet karşılığında, depreme dayanıksız malzemeler kullanarak, yüzlerce ailenin hayatını riske attığı bir binanın tasarımını onayladığını ortaya çıkardı. Bu, sadece bir bina değil, yüzlerce kişinin can güvenliğini hiçe sayan bir “mantıksızlık”tı.

Kemal Sönmez emekli bir yargıçtı. Dosyalarını didikleyen Ada, Sönmez'in, masum bir adamın hayatını karartan, delilleri göz ardı eden ve haksız yere yıllarca hapis yatmasına neden olan skandal bir karara imza attığını fark etti. Adaletin tecellisine gölge düşüren bu “mantıksız” karar, Ada'nın midasını bulandırmıştı.

Selin Koçak ünlü bir cerrahı, kurtardığı hayatlarla tanınıyordu. Ancak Ada'nın araştırmaları, Selin'in özel hayatında kocasını aldatmakla kalmayıp, onu iflas ettirecek mali entrikaların içine sürüklediğini, kendi çıkarları uğruna ailesinin geleceğini hiçe saydığını gösterdi.

Ilgaz Yılmaz genç ve yetenekli bir avukattı. Ilgaz'ın dosyasını açan Ada, onun, büyük bir şirketin kirlı sırlarını örtbas etmek için delilleri kararttığını ve bu yüzden bir çevre felaketine göz yumduğunu, binlerce insanın sağlığını hiçe sayan “mantıksız” bir anlaşmaya imza attığını keşfetti.

Zeynep Erdem tanınmış bir gazeteciydi, kalemi keskin, haberleri olay yaratıyordu. Ancak Ada, Zeynep'in tiraj uğruna, bir ailenin hayatını mahveden, tamamen asılsız ve iftira dolu bir haber dizisi yayınladığını öğrendi. Bu “mantıksız” yayın, bir ailenin onurunu ve itibarını yerle bir etmişti.

Ada'nın bulduğu bu ortak noktalar, buz gibi bir gerçekliği gözler önüne seriyordu: Katil, sadece cinayetleri işlemekle kalmıyor, kurbanlarını da kendi adalet anlayışına göre seçiyordu. Her biri, kendi alanlarında “mantıksız” görünen, başkalarının hayatlarını pervasızca etkileyen eylemlere imza atmıştı. Bu katil, bir “adalet savaşçısı” rolünü üstlenmişti.

5. Bölüm

Şimdi sıra katilin kim olduğunu bulmaya gelmişti. Ada, elindeki bu yeni bilgilerle, karanlıkta bir fener yakmış gibiydi. Ancak bu fener, aynı zamanda katilin zekasının ve tehlikesinin de bir göstergesiydi.

Ada, elindeki “mantıksızlık” listesiyle haftalarca süren yeni bir araştırmaya girişti. Her bir kurbanın mağdur ettiği kişileri, zarar verdiği aileleri, hayatını altüst ettiği bireyleri tek tek inceledi. Yüzlerce, belki binlerce şüpheli vardı. Her biri bu “mantıksız” eylemlerden etkilenmişti. Ancak Ada, bu kadar çok kişinin bir araya gelip böyle zekice planlanmış cinayetleri işlemesinin imkansız olduğunu biliyordu. Tüm bu mağdurlarla, doğrudan ya da dolaylı bağlantısı olan biri olmalıydı.

Bilişim suçları biriminden destek alarak, kurbanların sosyal çevrelerini, iş bağlantılarını, hatta dijital ayak izlerini didik didik ettiler. Aylarca süren yorucu bir veri analizi ve çapraz sorgulamanın ardından, ortak bir figür belirmeye başladı: Serdar.

Serdar, yirmi yaşlarının başında, olağanüstü bir zekaya sahip, bilgisayar bilimleri alanında dahi olarak tanınan genç bir adamdı. Üniversiteyi erken yaşta bitirmişti, ancak sosyal çevresinin oldukça dar olduğu biliniyordu. İlginç bir şekilde, kurbanların her biriyle, Serdar'ın ailesi, arkadaşları ya da tanıdıkları aracılığıyla doğrudan ya da dolaylı yoldan bir bağlantısı vardı. Örneğin, Murat Aksoy'un şeması yüzünden, Serdar'ın halasının yıllarca biriktirdiği emeklilik fonu buharlaşmıştı.

Ayşe Karaca'nın çaldığı fikirler, Serdar'ın çok takdir ettiği bir öğretmenin oğlunun projesiydi. Niyazi Kaya'nın intihal ettiği tez, Serdar'ın liseden tanıdığı parlak bir sınıf arkadaşına aitti. Liste uzayıp gidiyordu; her “mantıksız” eylem, Serdar'ın hayatında, ona yakın birine dokunmuştu.

Ada, bunun tesadüflerin çok ötesinde bir örüntü olduğunu fark etti. Serdar, adeta bu “mantıksızlıkların” biriktiricisi, onların bir araya geldiği bir merkez üssü gibiydi. Şüpheli, artık sadece bir isim olmaktan çıkmış, Ada'nın zihninde somutlaşmaya başlamıştı.

Ada, araştırmalarını Serdar'ın üzerinde yoğunlaştırdı. Serdar'ın her bir cinayetin işlenmesiyle ilişkili olduğuna dair sağlam kanıtlar bulmak zorundaydı. Genç dahinin hayatı, dışarıdan bakıldığında oldukça sıradandı. Evden çalışıyor, nadiren dışarı çıkıyordu. Ancak Ada, peşine düştü.

Murat Aksoy cinayeti: Serdar'ın bilgisayarındaki internet geçmişi incelendiğinde, yoğun bir şekilde, gelişmiş ses manipülasyon programları üzerine çalıştığı, uzaktan kontrol edilebilen cihazlar hakkında bilgi topladığı görüldü.

Ayşe Karaca cinayeti: Kafedeki güvenlik kamerası kayıtları tekrar incelendi. Çiçekçi çocuğun yüzü net olmasa da, Ada, çocuğun vücut dilini, yürüyüş şeklini ve hatta çiçek buketini tutuşunu, Serdar'ın başka güvenlik kameralarındaki görüntü kayıtları ile karşılaştırdı. İnanılmaz

bir benzerlik vardı. Ayrıca, broşun detaylı incelemesi, içindeki mekanizmanın uzaktan tetiklendiğini gösterdi.

Niyazi Kaya cinayeti: Serdar'ın o gün, Niyazi Kaya'nın üniversite kampüsüne yakın bir siber güvenlik konferansına katıldığı ortaya çıktı. Kampüsün güvenlik kameraları, Serdar'ın profesörün laboratuvarına yakın bir yerden geçtiğini gösteriyordu. Laboratuvardaki karbon monoksit sızıntısı, Ada'nın teorisine göre, Serdar'ın uzaktan erişimle laboratuvarın havalandırma sistemini manipüle ederek gerçekleştirdiği bir eylemdi.

Tülin Demir cinayeti: Tülin Demir'in evindeki doğalgaz patlaması, Ada'yı şaşırttı. Serdar'ın, uzaktan erişimle ev otomasyon sistemleri ve doğalgaz sensörleri üzerine araştırmalar yaptığını gösteren ipuçları bulundu. Patlamanın kasıtlı olarak, Tülin'in evde olduğu bir anda tetiklendiği anlaşıldı.

Işık Canan cinayeti: Işık Canan'ın düştüğü inşaat sahasındaki güvenlik kameraları incelendiğinde, Serdar'ın o gece şantiye yakınlarında görüldüğü belirlendi.

Kemal Sönmez cinayeti: Ada, Kemal Sönmez'in yemek sipariş geçmişini inceledi. Yemekteki zehirin, nanoteknolojiyle üretilmiş, iz bırakmayan bir madde olduğu laboratuvar raporlarıyla doğrulandı.

Selin Koçak cinayeti: Trafik kameraları dikkatle incelendiğinde, Selin Koçak'ın koşu rotası üzerinde, katilin kazayı kasten düzenlediği görülmüyordu.

Ilgaz Yılmaz cinayeti: Ilgaz Yılmaz'ın düştüğü binanın güvenlik kameraları incelendi. Serdar'ın, binanın asansör sistemine sızdığı ve Ilgaz'ın asansör boşluğuna düşmesine neden olan bir arızayı uzaktan tetiklediği anlaşıldı.

Zeynep Erdem cinayeti: Zeynep Erdem'i bıçaklayan saldırganın kimliği tespit edildi ve sorguya çekildi. Saldırgan, cinayeti Serdar'ın, internet üzerinden kendisine yüksek bir miktar para vaat ederek azmettirdiğini itiraf etti. Serdar, ödemeyi kripto para birimiyle yapmıştı ve kimliği açığa çıkmasın diye farklı ülkelerden IP adresleri kullanmıştı.

Bazı cinayetlerdeki net kanıtlar Serdar'ı işaret etse de bazılarındaki kanıtlar yetersizdi. Ama yine de, bu kanıtlar, Ada'nın elinde birleştiğinde çok anlam ifade ediyordu. Serdar, her cinayeti farklı bir yöntemle, üstün zekasını kullanarak, teknolojinin sunduğu tüm imkanları seferber ederek işlemişti. Kurbanları, onun “mantıksız” bulduğu, başkalarının hayatlarını mahveden kişilerdi. Serdar, kendince adaleti sağlamaya çalışan, ancak bunu akıl almaz ve cani yöntemlerle yapan, modern bir “seri katil”di.

Ada, topladığı tüm bu kanıtlarla birlikte, Yücel amirin odasına girdi. Bu sefer Yücel'in yüzünde şaşkınlık değil, buz gibi bir gerçekliğin ağırlığı vardı.

“Elimizde ne var Altun?” diye sordu Yücel, sesi kısık çıkıyordu.

Ada, Serdar'ın profilini ve topladığı tüm delilleri masaya serdi. “Elimizde, amirim, kendi adaletini sağlamaya çalışan, teknoloji dehası bir seri katil var.”

Yücel'in yüzündeki şüphe perdesi kalkmış, yerini soğuk bir gerçeğin ağırlığı almıştı. Emirler anında verildi. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, aylardır şehri dehşete düşüren seri katili yakalamak için harekete geçti. Serdar'ın konumu, dijital izleri sayesinde kolayca tespit edildi. Genç dahi, lüks apartman dairesinde, bir düzine bilgisayar ekranının karşısında, sanki hiçbir şey olmamış gibi sakin bir şekilde oturuyordu. Kapı kırıldığında bile tepkisizdi, yüzünde en ufak bir şaşkınlık emaresi yoktu. Parmakları hala klavye üzerindeydi, son kod satırlarını yazıyormuş gibiydi. Direnmedi. Sanki bu anı bekliyormuş gibiydi.

6. Bölüm

Ada, Serdar'ı sorgulamak için sabırsızlanıyordu. Bu karmaşık davanın her bir parçasını bir araya getirmek için uykusuz geceler geçirmiş, zihnini en ince detayına kadar zorlamıştı. Şimdi, katille yüzleşme zamanıydı. Sorgu odasının buz gibi ortamında, Ada ve Serdar, bir satranç oyununun iki usta oyuncusu gibi karşı karşıyaydılar.

Ada, doğrudan konuya girdi. “Murat Aksoy, Ayşe Karaca, Niyazi Kaya... Hepsi. Sen yaptın, değil mi Serdar?”

Serdar, oturduğu sandalyede hafifçe geriye yaslandı. Gözlerinde ne korku ne de pişmanlık vardı. Yüzünde, Ada'nın tanıdığı o üstün zekalı insanların taşıdığı, dünyayı yukarıdan izleyen, hafif bir küçümseme ifadesi vardı. Sakin bir sesle konuştu. “Evet, ben yaptım. Hepsi. Ve biliyor musun, Başkomiser Ada,” dedi, Ada'nın ismini bilmesi Ada'yı şaşırttı, “bunu yapmak zorundaydım.”

Ada'nın kaşları çatıldı. “Zorunda mıydın? Masum insanları, kendi adaletini sağlamak için mi öldürdün?”

“Masum mu?” Serdar'ın sesi, alaycı bir tını almıştı. “Onlar masum değildi, Başkomiser. Onlar, bu dünyanın çarklarını kendi 'mantıksız' çıkarları için döndüren, başkalarının hayatlarını hiçe sayan parazitlerdi. Murat Aksoy binlerce aileyi sefalete sürükledi. Ayşe Karaca, bir arkadaşının hayatını çaldı. Niyazi Kaya, bir dahinin geleceğini kararttı. Bunlar 'mantıksız' değil miydi? Gözünün önünde başkalarının hayatları mahvolurken sessiz kalmak 'mantıksız' değil miydi?”

Ada, Serdar'ın soğukkanlılığına ve sarsılmaz inancına şaşırmıştı. Hiçbir pişmanlık yoktu. Sadece, kendi çarpık adalet anlayışına dair derin bir ikna vardı. “Senin adalet anlayışın bu cinayetleri haklı çıkarmaz, Serdar. Hukuk var, düzen var. Sen bir yargıç değilsin.”

“Hukuk mu?” Serdar, güldü. Kuru, acı bir gülüştü bu. “Hukuk, onları korudu Başkomiser. Deliklerinden, açıklarından sıyrılmalarına izin verdi. Ben sadece olması gerekeni yaptım. Onlar, yaptıklarıyla bu sonu hak ettiler.”

Ada, Serdar'ın zihnindeki bu çarpık mantığı anlamaya çalıştı. Genç dahi, toplumun çürümüşlüğüne kendi elleriyle temizlemeye çalışan, kendi kurallarını koyan bir anti-kahramandı. Her bir “mantıksız” eyleme, kendi “mantıklı” cevabını veriyordu.

Ada'nın zihninde, aylardır çözilemeyen bu davanın tüm parçaları yerine oturmuştu. “MANTIKSIZ” kelimesi, katilin bir imzası ve motivasyonu olmaktan öte, çarpık adalet sisteminin de bir özeti idi.

Sorgu devam etti, ancak Serdar'ın itirafları netti. Hiçbir şeyi saklama gereği duymuyordu. İşlediği her cinayeti, neden ve nasıl yaptığını soğukkanlılıkla anlattı.

Ada, Serdar'ı, işlediği dokuz cinayetin faili olarak cezaevine gönderdi. Şehrin üzerine çöken gölge dağılmış, adalet yerini bulmuştu. Ancak Ada, bu davanın kendisinde bıraktığı izi biliyordu. Adaletin bazen ne kadar “mantıksız” olabileceğini ve bunun ne gibi sonuçlar doğurabileceğini görmüştü.